

Василь Голобородько

Народився 7 квітня 1945 року в селі Адріанополі на Луганщині. Середню школу-інтернат закінчив 1963 року. 1964 року вступив на українське відділення філологічного факультету Київського університету. 1965 року став студентом Донецького педагогічного інституту, звідки на початку 1967 року був відрхований за наказом ректора з формулюванням: «за дії несумісні зі званням радянського студента». Ці дії полягали в тому, що поширював у Донецькому

університеті серед студентів роботу Івана Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація», про що секретар Донецького обкому КПУ доповів у ЦК КПУ в «інформації» від 30 січня 1967. Влітку 1967 року була спроба продовжити здобувати вищу освіту в Літературному інституті в Москві, але, попри те, що успішно пройшов творчий конкурс, Голобородько не допустили до вступних іспитів.

У 1968–1970 роках перебував на військовій службі в будівельних загонах на Далекому Сході. Після того працював на шахті та в радгоспі в рідному селі. 2001 року здобув вищу освіту в Луганському державному педагогічному університеті імені Тараса Шевченка.

Проживає у Адріанополі, а близько 2004 року^[1] перебрався до Луганська, де мав квартиру. Через бойові дії на Сході України в 2014 році став вимушеним переселенцем. Від середини липня тимчасово проживає в Будинку творчості в м. Ірпінь Київської області.

У поезіях Василя Голобородька ожив прадавній світ української казки, пісні, обрядів, у них використовуються елементи фольклору. А ще поет пробує осмислити наше непросте життя, побачити в ньому себе і своїх сучасників, передати нідчуття і переживання. «Кожен народ відображає дійсність через мову і культуру, тому дійсність відображена в українській мові, є унікальною...», — писав В. Голобородько. У поезії «Ми йдемо» автор показав українців, які гордо йдуть своєю віковичною землею:

Ми йдемо по Україні:

від степів до гір,
від лісів до морів —
звідусіль виходимо на прадавні шляхи,
і немає нам ліку.

Те, що кожне слово української мови проспіване у пісні і прописане у літописі, стверджує поет у вірші «Наша мова».

Помітив поет подібність квітки конвалії до крихітного дзвіночка і створив поезію «Дзвінки конвалії». Ліричний герой виходить на ріг вулиці, щоб роздати людям свої квіти, поділитися з ними красою, подарувати радість.

Вірить поет у те, що на Івана Купала розмовляють рослини. У поезії «Мова рослин» автор передав тиху розмову цілющого зілля:

Сон-трава каже:

«Я — щоб дитині добре спалося».

Ранник каже:

«Я — щоб рани скоро гоїлися».

Розрив-трава каже:

«Я — відкриваю таємниці».

Голобородько В. Летюче віконце : поезії.

—http://shron.chtyvo.org.ua/Holoborodko_Vasyl/Letiuche_vikontse.pdf

Голобородько Василь // Поетичні майстерні : вірші, проза, аналітика, огляди

<http://maysterni.com/user.php?id=6269&t=1&sf=1>

Василь Голобородько **ХЛОПЧИК, ЯКИЙ СТОІТЬ СЕРЕД ЛІТА**

Хлопчик стоїть,
зупинений на бігу через літо.
Летить повз нього бджола,
хлопчик принохається-принохається й знає:
ця бджола полетіла із медом,
що пахне липовим цвітом —
набрала у квітці липи;
ця бджола полетіла із медом,
що пахне гречаним цвітом —
набрала у квітці гречки;
ця бджола полетіла із медом,
що пахне деревієвим цвітом —
набрала у квітці деревію.

Хлопчик придивиться-придивиться й знає:

ця бджола полетіла із синім медом
від синьої квітки цикорію;
ця бджола полетіла із червоним медом
від червоної квітки маку;
ця бджола полетіла із зеленим медом
від зеленої квітки м'яти.

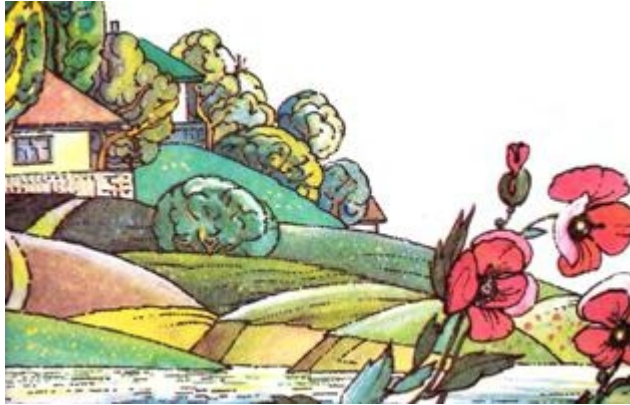
Хлопчик прислухається-прислухається й знає:
ця бджола полетіла із голосом му-у,
що зав'яз коровою у меду;
ця бджола полетіла із голосом ку-ку,
що зав'яз зозулею у меду;
ця бджола полетіла із голосом ь-ь-ь,
що зав'яз метеликом у меду.

ІМЕНА ДІВЧАТОК І ХЛОПЧИКІВ

- У дівчаток імена квітів,
що їх вони саджають навесні
і поливають криничною водою.
— Хто воду несе?
— Та, у кого воронець під вікном росте.
— А як звать оту співучу дівчинку?
— Та, у кого у городчику цвітуть чорнобривці.
— А оту сміховиту?
— Та, у кого ружі аж під стріху.

- У хлопчиків імена птахів,
що їм вони шпаківні та дуплянки цілу зиму майструють
та у годівничках крихтами підготовують.
- Хто то їсти татові у поле поніс?
 - Той, хто знає, де живе нічний соловейко.
 - А як звуть того, хто далі всіх стрибає?
 - Той, хто ластів'ятко у гніздо поклав.
 - А того, хто катає меншого братика на велосипеді?
 - Той, хто лікує поранене крило журавлеві.

ДОЩ

Цибатий дощ
місить по калюжах грязь
на гнізда ластівкам.
До річки бігає —
одна нога тут, друга там, —
по воду, щоб поливати копицю сіна,
аби мак, бува, не запалив її.
І, стомлений, лягає у траву
коло самих корінців.

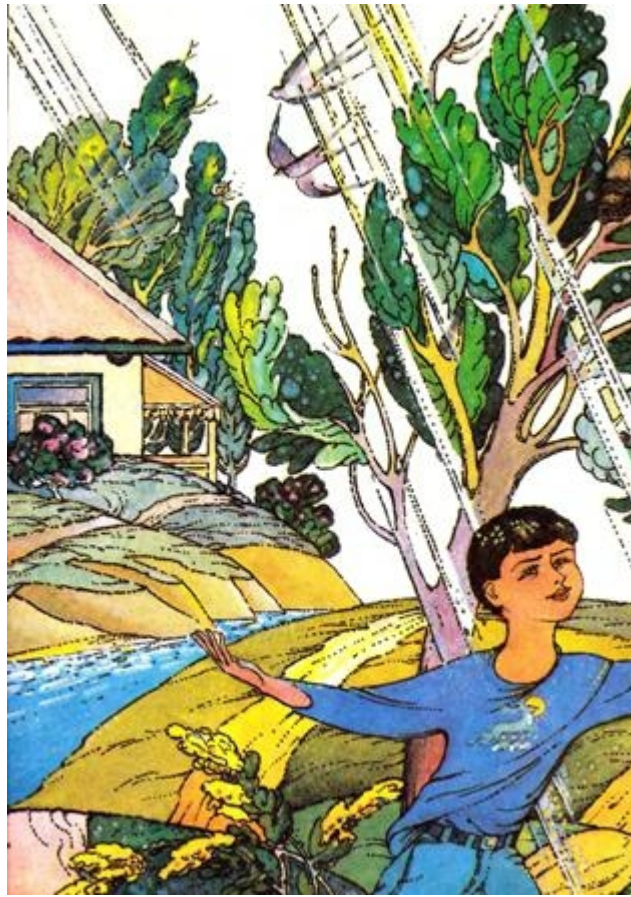

З ДИТИНСТВА: ДОЩ

Я уплетений весь до нитки у зелене волосся дощу,
уплетена дорога, що веде до батьківської хати,
уплетена хата, що видніється на горі, як зелений птах,
уплетене дерево, що, притихле, стоїть над дорогою,
уплетена річка, наче блакитна стрічка в дівочу косу,
уплетена череда корів, що спочивають на тирлі.

А хмара плете і плете
зелене волосся дощу,
холодне волосся дощу.

Але усім тепло,
усі знають: дощ перестане,
і хто напасеться,
хто набігається,
хто нахитається,
хто насидиться на горі,
хто належиться,
а хто прийде додому
в хату, наповнену теплом, як гніздо.

ХЛОПЧИК МАЛЮЄ ЛІТО

Кавуни зелені
котять півні
по жовтій нитці,
протягненій під вишнею,
на якій самотній птах гойдається на вершечку.

Краплі вишень
забризкали стіну хати.

Туди-сюди
самотній птах гойдається,
мече кругле око на землю,
де кавуни зелені
котять півні.

ГРУШКА

Вечір упав кавуном смугастим,
і мати винесли під хату столика,
поставили вечерю на нього,
і ми із сестричкою сіли вечеряти.

(Я пах червоною польовою квіткою,
а сестричка — золотою квіткою току.)

Ми їли густий мед, намазаний на окраєць,
і запивали вечірнім молоком.

На призьбі сиділи мати
і дивилися, як ми їмо із сестричкою...
А потім ми запросили вечеряти білу грушку,
яка стояла під хатою.

Мати принесли їй ослінчика, налили молока,
намазали окраєць медом — і грушка сіла.

«Їж, грушко, мед, а нам дай груш!»
«Пий, грушко, молоко, а нам дай груш!»
«Їж, грушко, хліб, а нам дай груш!»

ДВІ ЯБЛУНЬКИ

Любо яблуньці жити у нашій хаті,
тільки з того боку вікна:
я дивлюсь на її рожеві щічки у вікно,
і яблунька дивиться на мої рожеві щічки у вікно.

Мати наша нас не розрізняють,
мені кажуть: «Ганнусю, ти аж цвітеш»,
ніби я яблунька,
а яблуньці вдягають білі панчішки,
ніби яблунька — то я.

ПІЧ

Сестричка обляпала клена
рудою глиною —
недавно примазували хати до свята,—
і клен обкидає листям новим
піч на подвір'ї
з голови до ніг,
з голови до ніг.

А на печі намисто із перцю.
Стоїть у фартушку лебединім, як молодиця,
і коси з цибулі у вінок склала на голові,
а голова висока,
а голова аж у небі.

Сестричко Ганнусю, то ти так причепурила піч?
Ні — то осінь,
то — осінь.

Осінь із сестриччиними очима
випускає із рук журавлів,
укладає дівчаткам із зеленими обличчями
у шкільні торбинки
підручники, зошити і олівці.
А піч котить дівчаткам услід
по листі новому на стежці

зелений бублик сонця:
ідіть, дівчатка,
ідіть до школи.

ЗУСТРІЧ У ЛІСІ

Той, хто живе у корчі,
хату не топить,
а лежить увесь вік на печі:
з піччю спиною зрісся,
від вух до п'ят у волосся зелене заріс —
лічить дерева,
а їх стільки, як у нього пальців.

Коли минаєш його ліворуч —
з його рота вилітає вивільга,
а коли праворуч —
помахом пальця витворює на гілці гніздо.

Нагинав тонку ліщину:
«Ти по вудлице гінке прийшов?» — питав.

Виходив на галявину:
«Ти шукаєш ягня, що відбилося від отари?» — питав.

Ставав на стежку, що веде у квітку:
«Показати тобі печеру папороті?» — питав.

ЛИС

Жив один лис, який умів писати,
і він писав у шкільному зошиті про осінь:
носив під пахвою зошит

і олівець за вухом
і сідав на пні,
коли бачив, що ще один листок упав,
коли бачив гніздо без птахів.
Коли мерзли пальці і груди,
грівся над багаттями глиняних круч.
Коли лягав спати, зошит клав під голову
і згадував, що він побачив за увесь день.
А того ранку прокинувся і побачив сніг,
і заховав він зошит до наступної осені.

За матеріалами: Василь Голобородько. "Хлопчик малює літо". Вірші. Для старшого дошкільного та молодшого шкільного віку. Художник Микола Бекало. Київ, видавництво «Веселка», 1995, 20 с.

Дитячі віршики-верлібри від Василя Голобородька: "На косовиці", "Замовляння дощика", "Солодкі деревця", "Соловейків теремок", "Пташина сіянка", "Зелена колиска", "Метеликове читання", "Відлуння", "На узліссі", "Хлопчик, який стоїть серед літа", "Імена дівчаток і хлопчиків", "Дощ", "З дитинства: дощ", "Хлопчик малює літо", "Грушка", "Дві яблуньки", "Піч", "Зустріч у лісі", "Лис".

